DOMSTOLENS DOM (sjette afdeling)
24. februar 1987 *

I sag 350/85,

Cockerill-Sambre SA, Seraing (Belgien), ved advokaterne M. Waelbroeck og A. Vandencasteele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent M. van Ackere som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning nr. S(85) 1603/8 af 9. oktober 1985, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde for overskridelse af sin produktionskvota for visse stålprodukter i 4. kvartal 1983,

har

DOMSTOLEN (sjette afdeling),

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, O. Due, K. Bahlmann og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig S. Hackspiel

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 22. oktober 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. december 1986,

* Processprog: Fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 18. november 1985, har stålvirksomheden Cockerill-Sambre SA, med hjemsted i Seraing (Belgien), i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. S(85) 1603/8 af 9. oktober 1985, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde på 22 750 ECU for overskridelse af sin produktionskvota i 4. kvartal 1983 som fastsat i henhold til Kommissionens generelle beslutning nr. 2177/83 af 28. juli 1983 (EFT L 208, s. 1).

2 Det fremgår af sagen, at Kommissionen ved skrivelse til sagsøgeren af 14. juni 1985 påtalte, at selskabet i 4. kvartal 1983 havde overskredet sin produktionskvota for gruppe IV med 910 tons (nemlig en nominel overskridelse på 4 432 tons med fradrag af en tolerancemargen på 3 522 tons som hjemlet i artikel 11, stk. 1, i den generelle beslutning nr. 2177/83).

3 Sagsøgeren blev anmodet om en udtalelse, og ved skrivelse af 25. juni 1985 anførte virksomheden, at en del af dens Valfil-anlæg var blevet beskadiget ved en brand i januar 1983, og at virksomheden følgelig for at effektuere sine ordrer havde været nødt til at overdrage en del af sin kvota for produkter under gruppe IV til andre producenter, der kunne arbejde for sagsøgerens regning. I løbet af 4. kvartal 1983 var ordrer svarende til 28 000 tons med tilhørende kvoter blevet overført til det tyske selskab Thyssen; heraf blev 4 892 tons, dvs. 460 tons mere end den nominelle overskridelse, tilbageført til sagsøgeren i 1. kvartal 1984. Den figurerende kvotaoverskridelse foreligger derfor alene i regnskabsmæssig forstand.

4 Den 9. oktober 1985 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning og anførte heri blandt andet, at sagsøgeren ikke havde bestridt, at overskridelsen var af det påtalte omfang; henset til den usikkerhed, der i 4. kvartal 1983 havde foreligget med hensyn til, om kvoteordningen ville blive forlænget, samt den særlige situation

der forelå efter branden i Valfil, fandtes det imidlertid rimeligt at nedsætte den normale bødesats på 100 ECU/t til 25 ECU/t overskridelse.

5 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført ét anbringende, nemlig at overskridelsen i virkeligheden ikke foreligger.

7 Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at spørgsmålet, om en stålvirksomhed har overskredet sine kvoter, skal besvares på grundlag af den samlede produktion i alle virksomhedens produktionsafdelinger. I det omfang en virksomhed arbejder for en anden stålvirksomheds regning, må førstnævnte virksomhed betragtes som en produktionsafdeling af sidstnævnte virksomhed. Kun på dette grundlag er det nemlig muligt at foretage en nøjagtig beregning af den totale produktion, der har fundet sted for den overdragende virksomheds regning inden for ét og samme kvartal, og denne beregningsmåde er i overensstemmelse med det kvartalsprincip, der ligger til grund for kvotasystemet. Anvender man dette princip på sagsøgeren, for så vidt angår 4. kvartal 1983, ses det, at virksomhedens samlede produktion lå inden for de kvoter, der var tildelt selskabet. I det nævnte kvartal havde Thyssen nemlig fremstillet 4 892 tons mindre end den kvota, som sagsøgeren havde overdraget Thyssen, og denne mængde var blevet tilbageført til sagsøgeren i 1. kvartal 1984. Denne tilbageførsel havde herefter ikke alene udlignet den bødebelagte overskridelse på 910 tons, men også den bødefri overskridelse på 3 522 tons.

8 Det bemærkes, at kvotasystemet fra ordningens indførelse i 1980 har hvilet på det princip, at der tildeles den enkelte virksomhed en produktionskvota pr. kvartal, der beregnes på grundlag af virksomhedens referenceproduktion eller referencemængde i en bestemt periode. Som det fremgår af punkt 4 i betragtningerne til Kommissionens generelle beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980, hvorved ordningen blev indført (EFT L 291, s. 1), tjener fastsættelsen af kvoterne pr. kvartal ikke alene det formål at sætte virksomhederne i stand til at opstille deres produktionsprogrammer, men gør det ligeledes muligt for Kommissionen i forbindelse med fastsættelsen af nye kvoter for det følgende kvartal at tage hensyn til udsvin-

gene i udbudet og efterspørgslen samt til erfaringerne. For at sikre at ordningen virker effektivt, er det et uomgængeligt krav, at Kommissionen ved udgangen af det enkelte kvartal omhyggeligt kontrollerer, om virksomhederne har overholdt deres forpligtelser i forhold til Fællesskabet, samt at den griber effektivt ind over for enhver kvoteoverskridelse.

9 Det står efter dette system virksomhederne frit for — efter forudgående anmeldelse til Kommissionen — at overføre de tildelte kvoter indbyrdes for at tilpasse deres produktionskapacitet til efterspørgslen på markedet; men Kommissionen må nødvendigvis for at kunne udøve sin kontrolfunktion betragte sådanne overførsler ud fra objektive kriterier og uden hensyn til de individuelle vilkår, der måtte være aftalt mellem virksomhederne. Den kvota, der overdrages, må følgelig altid, og uden at det har betydning, om overdragelsen sker som led i et salg eller i henhold til en aftale om arbejde for fremmed regning, overgå til cessionarvirksomheden og fraskrives i den kvota, der er til rådighed for overdrageren.

10 I overensstemmelse med det anførte opstilles der hverken i den bestemmelse, der åbner mulighed for overdragelser, nemlig artikel 11, stk. 4, i den førnævnte beslutning nr. 2177/83, eller i den formular, der skal anvendes ved den forudgående anmeldelse, nogen sondring efter de omstændigheder, der har begrundet overdragelsen. I øvrigt gav sagsøgeren i nærværende sag ikke på daværende tidspunkt Kommissionen underretning om, at der var tale om en aftale om arbejde for fremmed regning.

11 Ligesom for den oprindelige overdragelses vedkommende kan tilbageoverdragelse af en del af en overdraget kvota kun finde sted inden for rammerne af den nævnte bestemmelse om udveksling af kvoter mellem virksomheder, og den tillader kun overdragelser af kvoter, der henhører under det respektive kvartal. Den tilbageoverførsel, som Thyssen foretog i 1. kvartal 1984, kunne følgelig ikke have virkning for de kvoter, der var bevilget de to omhandlede virksomheder for 4. kvartal 1983.

12 Den anførte begrænsning ses dernæst at være begrundet i kontrolhensynet. Formålet med at tillade virksomhederne at udveksle kvoter er, at de inden for det respektive kvartal skal kunne tilpasse deres produktionskapacitet til efterspørgslen på markedet, men ikke at åbne mulighed for, at virksomhederne efterfølgende foretager en indbyrdes fordeling af uudnyttede kvoter for at unddrage sig følgerne af konstaterede overskridelser.

13 Kommissionen har herefter med rette fastslået, at sagsøgeren ulovligt overskred den tildelte kvota for 4. kvartal 1983. Kommissionen må følgelig frifindes.

Sagens omkostninger

14 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør følgelig bære sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (sjette afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Kakouris Koopmans

Due Bahlmann Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. februar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

C. Kakouris
Formand for sjette afdeling